

Kölcse, 1915. június 28. – Budapest 1989. február 5.

Értelmiségi családban született, apja református pap volt. Az elemi iskolát Kölcsen, középfokú tanulmányait a hajdúböszörményi Kálvineumban végezte, 1933-ban érettségizett. Még ennek az évnek az őszén a debreceni Magyar Királyi Tisza István Tudományegyetem Orvostudományi Karának hallgatója lett, 1939-ben kapta meg orvosi diplomáját. 1939-től 1943-ig a debreceni idegklinikán díjtalan gyakornok. 1943–1944-ben az angyalföldi elmegyógyintézetben tiszteletdíjas orvosi állást töltött be. 1944-ben, miután ideggyógyászatból szakorvosi képesítést szerzett, Sántha Kálmán debreceni professzor mellett végzett neuropatológiai, neurológiai gyógyító- és kutatómunkát az egyetemi klinikán.

Gimnazistakorában csatlakozott Bajcsy-Zsilinszky Endre Nemzeti Radikális Pártjához.

A marxizmussal az egyetemen ismerkedett meg, a baloldali Egyetemi Kör tagjaként aktívan részt vett a Kommunisták Magyarországi Pártja irányítása alatt működő Márciusi Front mozgalomban. 1940-től illegális munkát végezve maga is a KMP tagja lett. 1943–1944-ben a Békepárt vezetői számára teljesített politikai megbízásokat.

A háború végén a frontra került, egy hónapos szovjet hadifogság után került haza. 1944 vége és 1945 júliusa között előbb az MKP kelet-magyarországi titkára, majd a debreceni Néplap főszerkesztője. 1944. december 16-ától az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője. 1944 és 1948 között a Népjóléti Minisztérium Egészségvédelmi Főosztályát vezette, s ebben a minőségében 1948-ban, az Egészségügyi Világszövetség első közgyűlésén Magyarország képviselője. 1948–1951-ben az Országos Ideg- és Elmegyógyászati Intézet igazgatóhelyettese, s ellátta az elmebetegügy országos felügyeletét.

1951. március 27-én letartóztatták, és koholt vádak alapján 1951. október 20-án a Budapesti Megyei Bíróság tizenkét évi fegyházra ítélte. A Legfelső Bíróság ügyét 1954-ben felülvizsgálta, 1954. július 23-án felmentették, és szabadlábra helyezték. Szabadulását követően 1954-től főorvosi beosztásban agyszövettani laboratóriumot szervezett az Országos Ideg- és Elmegyógyintézetben. 1956 októberében a II. kerületi nemzeti bizottság tagjává és intézetében a munkástanács elnökévé választották. Novemberben az MSZMP II. kerületi ideiglenes intézőbizottságába vonták be munkatársnak. Innen rövid idő múltán kivált, mert nem helyeselte a Kádár-kormány politikai irányvonalát. 1957 áprilisában újra jelentkezett a pártba, a kerületi MSZMP-szervezet politikai bizottsága – mivel politikai magatartását nem tartották elég következetesnek – átigazolását megtagadta. Ezért 1956 óta pártonkívüli volt.

1962-ben az orvostudomány kandidátusa lett. 1966 és 1972 között az Egészségügyi Minisztérium III. (Gyógyító–Megelőző Intézmények) Főosztályán működött szaktanácsadóként. 1967-ben a British Council ösztöndíjával Angliában volt tanulmányúton. 1969 júliusától az Orvos-továbbképző Intézet neuro-pszichiátriai tanszéke tanszékvezető egyetemi tanára. Emellett 1972. február 1-jétől az Országos Ideg- és Elmegyógyászati Intézet igazgató főorvosi teendőit is ellátta. Vezető egyetemi tanári beosztását a pszichiátriai tanszék önállósulásáig megtartotta. 1980-ban akadémiai doktori fokozatot szerzett, 1983-ban az MTA levelező tagjának választották. Jelentős volt a klinikai neuropatológia, a lassú vírusbetegségek, a szenilis bántalmak, az alkoholizmus területén kifejtett munkássága. A Magyar Partizán Szövetség elnöksége 1981. novemberi ülésén felvette tagjai sorába. 1987. január 1-jével, mint főigazgató ment nyugdíjba.